

Із циклю "Закоханість"
"Між могил, – все оманність..."
...Між могил, – все оманність...
І вуалі сині на вечір.
Ти сказала: – відхожу в тумани... —
І тобі не перечив.

Догоріли на бані каплиці огні...
– О, – життя злото-трунки жагучі!..
...Щось ласкаве співала востаннє мені
Щоб не мучивсь...

І пішла... По житах...
У кипінню, між бризки волошок...
– Комусь задум в замрілих очах,
Сон хороший.

Я піду до білих беріз —
Що у сутінках – болю дарунок...
Що від неї із заходу вітер приніс
Вже останній цілунок...

Розпука
Ровами місяць тіні клав...
...Нема... ох, – болю, – жалю!..
І ніч спокійная текла
від жит до жит і далі.

Повітря-мед і дзвін цимбал
і бубен – серця весни...
Тобі ввесь біль, ввесь сум і шал...
Сказать тобі: – чудесно!..

Як так... то я піду... – Прощай!
Ох, чи це Ти зробила?!.
Чи Ти могла?!. Цвів молочай,
одцвів, зім'ятий, – за могилою...

За голову узявсь... ридав...
...Мені пісень печалі...
А ніч спокійная текла
від жит до жит і далі...

Вітер
Біжать берези, верби,
Жита, корчі та трави...
Ох, вітер, вітер буйний,
Життя моє ласкаве!

Біжить ось небом хмарка,
Течуть, течуть глибини...
І серце, очи смокче
Далекий обрій синій...

Ох синій, синій – нині
В ранковій заграви
Зростав у безмір біль останній,
Життя моє ласкаве.

Весна
Розтали вже слова останні
– (той дим розтання на пероні)...
Свічки червонії каштани
до сонця палять; чути: дзвонять
в селі далекому за лугом —
там дівчина-весна задумна
іде, – всміхається... їй туга,

їй радість, – сміх; а може суму,
а може болю чаша повна...
це, як лязурок, ясне небо...

Слова розтання молитовні
нижу востаннє... Може треба —
у тую далечінь дзвінкую —
тій дівчині-весні ласкавій
сказати: пісню щастя чую
та слів нема... усі віддав їй...

Воля
Ночі... дні... потоки... зливи... грози...
Понад шляхом білії берези...
Так би і текло...
Та ні! Одного ранку
Серце взяв, поклав його на леза,
Коливав, як ранок млу у полі,
Гострим променем поїв, – поїв
Та краяв...
Понад шляхом білії берези —
Пісня жит і поля, – до безкраю.

І знов
1

І знов... – блаженна тиша нив
і в неосяжнім полі-морі
вітрів розпещених приплив
на беріг вечора...
...і зорі.

Вся синьоока, темна ніч,
– як молодість твоя ваблива...

... тепло вечірніх наших стріч
і слів ласкавих, слів щасливих.

2

Трюмо... Парфум пахтіння ніжне...
І оксамит старий... старе саше...
І слів і рук ласкава, тепла збіжність,
– Щоб болю не торкнутися лише б.

Текли зповільна нам оці години,
як час, як води... Як усе життя!..
Як давнього ті темнії глибини,
останні вже. Навік. Без вороття...

3

І знов людей – вітрів нестримні – дикі орди
– тесальники землі – пани і торбарі
І погляд ваш... уст виріз такий гордий —
герб зорь, Стрілець над нами угорі...

Це б цілувати рук слабких і диких
останні пута... Пити уст гірких
і слів гірких, звичайних слів, великих
останньої отрути ясний гріх...

4

...І ніч прийде... і знову путь...
страшна, таємная, незнана...
А нам в цій тиші не зідхнуть,
ні випростатись нам, – кохана!

І біль такий. Останній біль!
– то ж чуть, як плине місяць, зорі...
Чекає бурь мовчання піль —
і стигнуть дні шкляні, прозорі...

5

В цю мертво тишу, в ніч німу
прийде, – постукає у двері
нахабний ворог... Де ж візьму?
І з ким піду?.. І де тепер ви?..

Це вам ні свят, а ні музик! —
серпи, ножі вам, діти горя!
І ваш слабкий, розпучний крик
десь, в тім незбагнутім просторі...

6

...І вже щербата і безсила пристрасть...
і серце, – моє серце на піску,
мов хижа риба... Блискавиці бистрі
із миті в мить...
І бурі у танку...

А ваших уст той гордий, скорбний виріз...
Долоні теплої пестлива глибина!
(Ці дні останні – неможливий вираз...)
І знову, біль – останній крик, – вже з дна!..

Полудень
І стигне, не тече, вже гасне голубінь,
і полудня важке, текуче золото

понад могили в тонке павутиння —
у спеку ллє думок лінивих солод.

Не ворухне, не диха в плесо... ось, —
Як зачарований, відбивсь, не одірветься
блакитноокий вітер... ні, не він, а хтось,
хтось ясний, молодий, що днем чи щастям зветься...

Там порохом пухким, пахучим у полях
згубивсь десь шлях... Простір, широка воля!
Часом, – розбудить лози сонний птах
Чи риба знехотя з дна пустить бігти кола.

Бездонний день в жита, в овси, в гречки,
у конюшину, в луки соковиті
ллє солод і спокій... Та в сурми гомінні
вже чути, грає, палить серце вітер!

"Не почути сестриного сміху..."
Не почути сестриного сміху
і води з її рук не пить.
Понад тихою рідною стріхою
голуба зоря не дзвенить...

Став давно багном затягнуло,
позгнивали верби... зрубали корчі...
Лиш роки на стовпі золотому
Глечик з вибитим дном стирчить.

Не вернути туди ніколи, —
А з вогню на залізо – іржа.
Ось тому таким терпким болем
мені нині уста дрижать.

Забув

Знов – моє пекло, моє небо
У камінь скутая земля...
Це міста. Тільки міста треба...
Забув, як пахнуть там поля...
Забув, як верби сплять вад плесом,
Які тії мляві вітряки:
Часу й вітрів слухняні весла...
Як давнина, – глухі такі...
Забув, як пахне лан той житній,
Як глибша, таємніша смерк.
Дух неоторний старосвітній
Давно помер, —
Нам світ – це рух горіння, туга,
Жага, і солод, і вогонь...
Нам світ: – надій сім-барвні дуги —
І певнеє стерно в долонь.

Сонет

Полудень... Степ... Дзвенить усе, дзвенить —
Не знати що... чи трави то, чи тиша...
Лиш зрідка вітерець дихне, полин сколише
І пах важкий нагусне, побіжить...

Понад могили вдалині струмить...
Важкої спеки золото бліде усе ясніше...
Лежить лінивий день... Лежить, не чуть, що й дише...
І обрій синіми крильми не майорить...

Бреду... Ярок... Заросле джерело... каміння... терен.
Мов ящірок хвості оті химерні
Встають з полудня ген хмар різьблені дахи

І блиска над лінивії шляхи...
І тиша... Степ... Дзвенить, дзвенить довкола.
Дурманить пахощами день і думку веде колом.

Серпень
Ті ранки золоті, сухі, холодні
По стернях тіні хмар у прозор, у блакить...
Там серпень клонить тінь із синьої безодні,
Там серпень сполохом, морями піль горить.

Перерипіли вже вози повільнії, важкії
В ліниву куряву прозорий зореспад...
Вже по клунях лежать, пшениця й жито,
Хід осені вистукує вже яблуками сад.

І не буяти вже, не гнати сік отавам.
Сухі, порожні ранки золоті,
І вже нещирі всі оті ласкаві
Слова твої... Ох, – все не ті, не ті.

"Під кручею – сніги. Плач вітру по слідах..."
Під кручею – сніги. Плач вітру по слідах...
І темна і важка лежить вода,
як лід той темний... Мертвий той вогонь,
дідів, батьків життя... їх кров та біль на сконі.
Зоря у пустирях надвечір зажовтіє,
і вир снігів заточиться, збіжить
у темну, сонну, синю безвість, безнадійність...
що ясна сила снилася лиш мить...
Схолоне, змовкне все... Лиш білий, мертвий сніг,
Лиш попіл давнини, що ніччю й болем ліг...
Пальці – ті вузли! Весела криця – очі.
Все вперед! – ген, у безкрай нестримний тупіт, біг.
Вся твоя земля, – як бачиш, як захочеш.
Очі бачать світ, щоб він у серце ліг.

Не казкові коні на припоні! Ні!
Не хмари на бурю і не грім там – за горою!
Тільки вогні у далині! А жаль та сум та біль – на дні,
та горить проклін усім, що ждуть спокою.
Над поля і луки... понад тихе те село
в схови давнини – могили – заклик гупне громом!
Що цвіло – достигло! Нині зв'яне, а на зло
маємо ми лік той, – кров, що хиб не зна, не знає втоми.
І безкрай, світами, нині творча путь,
і нема чого зідхати та журитися!
Поки очі бачать світ та хочуть його, – п'ють,
поки витримає серце бити й битися.